

Fredag 8 juni

Vänsterpartiet utestängs från jury

Vänsterpartiet får inte vara med i den "jury" som ska styra och bedöma förslagen till stationsområdets utveckling.

– Det är straffet för att vi bråkade om avtalet mellan kommunen och SJ, säger Thomas Schlyter, som hade gärna intagit en plats i gruppen.

Jury, eller snarare styrgruppen ty den kommer att leda hela arbetet, består enligt avtalet av tolv ledamöter, hälften från SJ och hälften från kommunen. Det gäller alltså att komma överens, även på kommunens planhalva, eftersom det är jämnt antal även där.

– Det är ju ingen parlamentariskt sammansatt grupp, så det naturliga hade varit att de sex partierna fått var sin av dessa sex platser – men inte. Kommunstyrelsen beslöt i stället att sossarna får två. Det är parhästarna Larry och Claes Görän som inte kan skiljas åt. Stöddigt! säger Thomas.

Många kommunalpolitiker är uppenbarligen missnöjda med avtalet med SJ och hade helst spolat det. Det framgick när fullmäktige skulle klubba det i april. Borgarna hade mycket

kritik men godkände motvilligt avtalet. Miljöpartiet hade brasklappar om att kolonierna, godsmagasinet och skjutsstallarna skulle bevaras men sa i övrigt ja. Endast vänsterpartiet yrkade avslag.

Kritiken går ut på att kommunen varit på tok för flat i förhandlingarna med SJ. Redan sammansättningen av gruppen visar på det. Den enda ändring man lyckades åstadkomma i avtalet var att SJs Riksparkerings på Bantorget reducerades från 25 till 8 platser (som sen tycks bli 9) och att kolonierna inte nämns. Denna kompromiss blev möjlig först sedan Claes Görän Jönsson tagit över förhandlingarna efter vänsterpartiets kraftfulla protester mot skövlingen av cykelparkeringen vid Bantorget.

– Det återstår nu att se hur kommunens företrädare i gruppen kommer att möta SJs krav på en omfattande exploatering av hela bangårdsområdet, från Narvavägen i norr till Trollebergsvägen i söder. Vänsterpartiet får väl agera på annat sätt – vi har många goda idéer, slutar Thomas.

Lundalinjen segrar, också i Eritreafrågan

Vpk Lund har i många år drivit frågan om Eritreas rätt till självbestämmande. I utomparlamentariskt arbete och på partikongresserna. VB har samtalat med Gunnar Stenon i Lund. Gunnar Stenon har varit en drivande kraft i frågan.

– Första gången man diskuterade Eritreafrågan var på kongressen 1977. Då var inte frågan kontroversiell, och alla kongresser sedan 1977 har uttalat sig för Eritreas rätt till självbestämmande. Frågan blev kontroversiell när en vpk-delegation åkte ner till Etiopien i årsskiftet 80/81 eftersom resans yfte var att försöka ändra vpk:s linje och arbeta för att aktivt politiskt stöd åt Etiopien. Det var främst riksdagsmännen Bertil Måbrink och Oswald

Söderqvist som var drivande i vpk-delegationen. Man satte sig alltså över kongressbeslutet, och resan resulterade också i en riksdagsmotion under 1982/83 där vpk krävde utökade förbindelser med Mengistu-regimen.

– Vpk Lund protesterade kraftigt och protesterna ledde till att Bo Hammar, som då var partisekreterare, ansåg att vpk Lund borde skicka någon till den andra sidan, dvs Eritrea, och det blev jag som fick åka.

– Under hela 80-talet har vi sedan haft en motsättning mellan kongressbeslut och vpk:s riksdagspolitik. Kongresserna har sagt en sak medan riksdagsgruppen agerat på ett annat.

– Nu finns det anledning att tro att dubbelspelet är över. Under vårriksdagen 1990 så

motionerade vpk om Eritreas rätt till självbestämmande, och nu finns det för första gången en överensstämmelse mellan kongressbesluten och riksdagsbesluten.

– Det finns en intressant politisk parallell i Eritreafrågan och demokratifrågan, fortsätter Gunnar. På kongressen 1977 fick vpk Lund utså mycket spott och spe för att man tidigare under året hade anordnat en demonstration till stöd för de demokratiska rörelserna i Öst-europa, rörelser som KOR och Charta 77. Demonstrationen ordnades trots mycket starka påtryckningar från centralt håll i partiet. Lite slarvigt kan man säga att lundalinjen i demokratifrågan till slut har segrat. Lundalinjen har också, trots en motsträvrig riksdagsgrupp, seg-

rat vad gäller stödet till Eritreas rätt till självbestämmande.

– Man kan konstatera att de personer som har stött Etiopien och Mengistu också har stött den traditionella öststatskommunismen, avslutar Gunnar Stenon.

Sommaruppehåll

Nu gör VB-redaktionen sedvanlig paus i utgivningen. Preliminärt utkommer nästa nummer den 17 augusti, med manusinlämning två dagar innan. Välkomna tillbaka som både läsare och skrivare, och ha en intressant sommar!

Länstrafiken tar över

Det har börjat snabbt för Hulterström. Född kommunikationsministern, som regeringen utsåg att samordna kollektivtrafiken i västra Skåne, har redan fixat en principöverenskommelse om att länstrafiken ska ta hand om lokalbussarna i Malmö. Det förväntas en liknande uppgörelse om bl a Lund och Helsingborg.

Marken måste ha varit väl beredd. Så har också ML-trafiken nu i vinter drabbats av en svår förtroendekris bland både allmänhet och anställda. Alla förändringar väntas bli till det bättre. I Lund har det inte varit lika illa men en intäktskris, som bl a lär leda till stora taxehöjningar, är överhängande, som vi redan skrivit om i VB.

Att kollektivtrafiken i stad och på land samordnas är bra för resenärerna, och det är det viktiga. Enhetliga taxor mm gör systemet lättare att begripa och så finns det förstås rationaliseringsfördelar. Vi kan föminna om det gamla kravet att hitta en gemensam taxa för SJ- och pågatåg på identiska sträckor, något som aktualiseras om ett år när Göteborgstågen ska börja gå över Helsingborg.

Taxan och huvudmannskapet är dock bara en bit i pusslet. Viktigare är den stora utbyggnad som ska ske för att möjliggöra en massiv reduktion av bilkörandet – och hur den ska betalas. I det stycket väntar vi oss tyvärr inga underverk av Hulterström i form av friska statliga pengar. Men det är bra nog om han lyckas övertyga Skänepolitikerna om behovet av biltullar, områdesavgifter eller något annat som tappar både privat och yrkesmässig biltrafik på medel att överföra till de allmänna transportmedlen. För att återigen upprepa en gammal VB-sanning: lundaborna lägger *äriligen* ner lika mycket enbart på köp av bilar (och tillbehör) som det skulle kosta att anlägga ett närmast heltäckande trådbussnät i tätorten.

Och utbyggnaden? Än sitter politiker och tjänstemän i varsin kommun och knäpar på sina egna förslag. Så även i Lund. Men som regionen och dess transportmönster ser ut måste perspektivet vara ett enhetligt nät. Här lär länstrafikens övertagande leda till en upprepning i projektfloran.

Ty även om de kommunala trafiknämnderna består kommer utvecklingens logik att medföra att deras inflytande successivt minskar. För Lunds del skulle detta ha varit att beklaga om stadens trafikpolitik hade utmärkt sej för framsynthet och

Två steg framåt, ett tillbaka

Bristande koncentration, rastlöshet, retlighet, ångslan och nedstämdhet samt, "förhållandevis ofta", livsleda, depression, sömnbesvär och ångest. Se där vilka problem vi har på universitetet enligt chefen på Statshälsan, Sven-Runo Bergkvist. Nu förstår ni kanske varför de här krönikorna inte är så muntra utan ofta präglas av en mörk underton. Vi har många andra problem också. Ofta befinner vi oss t.ex. i ett surt och kritiskt stämningsslag där vi inte tillräckligt uppskattar alla de positiva och handlingskraftiga människorna ute i livet, människor som Hans Cavalli-Björkman, Larry Andow, Siewert Öholm och ja, nu kommer jag inte på fler p.g.a. min bristande koncentration.

EG

På tal om universitet så utsågs ledaren för den norska anti-EG-rörelsen till hedersdoktor i Lund i förra veckan. Det hade de säkert ingen aning om nere på universitetet. Där sysslar de ju mer med de stora frågorna som att repetera stegen i kyrkan och se till att deltagarna inte har vit väst när de ska ha svart och vice versa. Och malmötidningarnas lokalredaktioner hade väl uttömt all energi med karnevalsreportagen och jobbade nu mest med att hålla koll på drottningens hattar, klänningar och kappor.

Men jag träffade hedersdoktorn i fråga, han heter Kristen Nygaard och är en framstående datavetenskapsman. Jag kan berätta att han var vid gott mod, särskilt efter Ingvar Carlssons artikel i DN förra söndagen. Nygaard är en god internationalist och önskar för Norges del ett omfattande internationellt samarbete, men vill i likhet med andra norska EG-motståndare inte avstå från möjligheterna att låta folk arbeta och bo kvar i landet som helhet, en ståndpunkt som brukar hävdas i Norge.

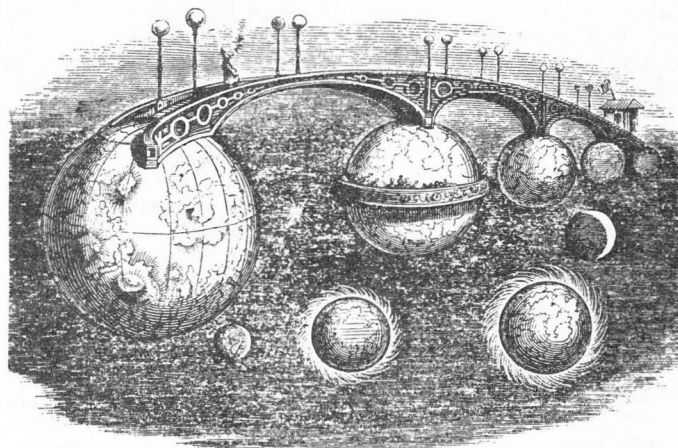
Jag tycker det är trist att Vänsterpartiet ligger så lågt i EG-frågan och lämnar motståndsarbetet till

djävveln. Så har som bekant inte varit fallet.

Men det är viktigt att en så central fråga som kollektivtrafiken blir föremål för politiska diskussioner och beslut. Den dimensionen riskerar att försvagas i ett bolag (som MLT) med dess vida handlingsutrymme för tjänstemännen och en svag politisk styrelse (med minimal representation) för Lund, tillsatt genom indirekta kommunala val eller bland anonyma landstingspolitiker.

För vem kan t ex namnge någon av ledamöterna i MLTs nuvarande styrelse?

den modige men demagogiske Gahrton. EG-anhängarna ligger ju inte på latsidan och nog kan man vara pessimistisk inför deras väldiga propagandaresurser. Nygaard hade en intressant kommentar till den pågående diskussionen. Förra gången, dvs. i folkomröstningskampanjen i Norge (var det 1981?) så var det EG-motståndarna som stod för känslöargumenten och anhängarna som stod för fakta i form av handelsstatistik. Nu är det tvärtom, menade han. Arbetsgivarna talar om "Europa i våra hjärtan" (och menar troligen sina plånböcker), medan EG-motståndarna pumpar ut arbetslöshetsciffror, miljöstatistik och citat ur de officiella EG-rapporterna. Det blir nog likadant här om några år. Vi får låta gitarerna vila och ta fram overheadapparaterna.

Framstegstanken

Tanken att världen och mänskligheten oavbrutet går framåt tycks svara mot behov hos oss alla. Men nog skulle det behövas nyktra blickar ibland. Jag tänker på den uppgivenhet inför kapitalismens expansion som sprider sig. Eller är historien nödvändig?

Är det t.ex. ett storartat framsteg att DDR nu går i putten och inkorporeras med BDR? Lugn, jag förmenar inte DDR-medborgarna den yttrandefrihet och de tvättmaskiner jag själv uppskattar. Själv kommer jag liksom andra mellanskiktare att gotta mig åt det nya Centraleuropas tillgänglighet, men det kan ju finnas andra synpunkter. Vilken glädje har t.ex. tredje världen av stormakternas nya förtroelighet? För inte så länge sedan taldes det om stormaktsrivaliteten som en viktig förutsättning för de förtrycktas frigörelse. Nog måste det vara tillåtet för människor i Sydamerika att inte tycka den centraleuropeiska friheten vara värt priset av att åter bli utlämnade till USA.

Marknadskrafterna

Tilltron till marknadskrafterna sådan den dagligen kommer till uttryck är fullkomligt sanslös. Marknadskrafterna är utmärkta när det gäller ägg och jordgubbar på Mårtentorget (fast kännare talar även där om en priskartell mellan yrkeshandlarna). Men visade inte Galbraith redan på 60-talet att marknader knappast finns, att all produktion i stor skala förutsätter en minutiös planering, inklusive skapandet och styrandet av de s.k. marknaderna? Tanken på en fri marknad ger i själva verket varje företagsledning stora skälvan, vilket är lätt att förstå med tanke på ansvaret för alla pengar och människor, och de gör allt vad de kan för att eliminera den. Men aningslöst propagandas nu för marknadens frihet på områden som hittills sköts offentligt. Vi är med rätta sura på SJ, Televerket och landstinget. Men herregud, jämför med vad amerikaner säger om AT&T och IBM och sina flygbolag. Jag har hört gotlänningar tala om Gotlandsbolaget så att jag baxnade, och nu tycks Nordström och Thulin var lika illa ute.

Men när nästa regering säljer ut barnavårdscentralerna till Findus står där väl någon gammal vänsterpartist och talar om hur fint det är med öppenhet och nyorientering.

Lucifer

Promenad-konsert

På lördag konserterar omväxlande Röda Kapellet och Hannas Fläkt för den flanerande allmänheten i stadsparken från Gamla musikpaviljongen (uppförd till lundautställningen 1907, född ungefär lika misslyckad som årets tusenårsjubileum, som den mycket minnesgode erinrar sej). Musiken börjar kl 15 och fortgår en dryg timme framåt. Efter en paus återkommer musiken, nu med anledning av Lundakorpens arrangemang. Kom och lyssna, uppmanar vi alla vänner av god musik.

Karl XII går igen

I VB har under våren publicerats en rad utdrag ur vpk-ares tal till förmån för Litauens och väl också de övriga baltiska ländernas självständighet. Jag gissar, med tanke på styrkeförhållandena i världen, att dessa länder kommer att bli självständiga inom några år. Ändå tycker jag det borde finnas plats för besinning i all denna nationella retorik. I nästa steg kan det annars bli tal om stöd för Ukraina och Fjärrkarelen.

Jag tänker inte säga ett ont ord om att nationella grupper i Sovjet vill bilda egna stater. Sådana rörelser finns på många håll och det har spillts ett stort antal liv i Europa också under senare år när t.ex. katalaner, basker, sydtirolare, irländare etc. har tagit till dynamiten. Men det är en sak att känna sympati. Man kan ju använda sitt förstånd också. Och det här handlar inte om ställningstagande till diktatur: självklart bör de baltiska folken befria sig från kommunistisk diktatur, men det gäller väl samma för människorna i Moskva?

I stället borde det gälla en bedömning av nationaliteter och nationalstater i ett konkret fall. Jag är t.ex. emot Baskiens frigörelse och Kroatiens, men många basker och kroater är för. Man kan inte vara upprörd över deras åsikter, men man behöver inte ställa upp på allt bara för att man i huvudsak hyllar

folkens självbestämmanderätt. Jag är för FN, men motsätter mig Sveriges anslutning till EG, och kommer kanske att tvingas att ge upp det motståndet.

Hur ska man ställa sig till de baltiska staterna? För många här i landet verkar det vara en fråga om att vara mot ryssar, under tal om antikommunism. De baltiska länderna är små – i den vanliga uppräkningsordningen har de ca 1,6 resp. 2,6 resp. 3,6 milj invånare, varav uppåt en miljon i vardera landet helst talar ryska. Ockupanter, säger man om dessa. Jo, sedan freden i Nystad 1721 har det ju flyttat in och ut en del, så är det i Europa. I ett par hundra år har dessa länder hört till Ryssland, med en inte så gloriös parentes om tjuugo år. På den positiva sidan står starka levande egna kulturer t.ex. vad gäller språket. Esterna i Sverige har ju varit beundransvärda i vaktsländet om sin kultur. Men måste det bli en stat för det?

När nu den nya Hansan ska breda ut sig i Östersjön blir med all sannolikhet dessa länder en munbit för tysk ekonomi och politik. Vad är det för bra med det? Karl XII är död, men nog står det upp en och en annan gammal finlandsaktivist och östersjöstrateg i dessa dagar. På ledarsidorna verkar det vara självklart i Sveriges nationella intresse att de blir självständiga stater. För all del, men friare han-

del över Östersjön har goda chanser ändå i ett Sovjet som bryter med en statshandelssystemet. Det övergripande svenska intresset är rimligen, förutom det nordiska samarbetet, ett hyggligt förhållande till ett stabilt Ryssland/Sovjet och för att inte bli långdragg vill jag här hänvisa till författare som Undén, Paasikivi och Wigforss (och alltså inte Sandler). Jag tycker Helsingforsöverenskommelsen om respekt för gällande nationella gränser i Europa är mer förnuftig än nationella äventyr.

Det här gäller centrala frågor i svensk säkerhetspolitik. Tre gånger det här århundradet har Sverige

militärt, politiskt och ideologiskt organiserat sig för kamp mot Ryssland/Sovjet: före 1:a världskriget, före 2:a världskriget och under det kalla kriget. Rysshatet är en klassisk företeelse här i landet och överlagrares sen av bolsjevikhatten. Förståelsen för Tyskland har i landets ledande kretsar i gengäld alltid varit god. Inom arbetarrörelsen har det dock funnits andra hållningar. De båda förra gångerna visade sig det reella hotet mot vår självständighet vara större söderifrån. Är det säkert att det inte kan bli så igen? Stöd linjen Undén-Wigforss-Andersson!

Sten Henriksson

Några år med Veckobladet

Prenumerantutvecklingen är positiv. Kurvorna har vänt, som det brukar heta på börsssidorna. Tidningen citeras och kommenteras flitigt, numera också med angivande i källan, i Malmötidningarna. Både på lokal- och ledarsidorna. Under 1990 har den fått ett genombrott i det borgerliga Lund. Inlägg från lokala politiker i samtliga partier i fullmäktige har stått att läsa i dess spalter. Och på allra senaste tiden har det också funnits tecken på att tidningens linje fått ett visst genomslag inom vänstern. Att i detta läge ta långtidsanställdt från arbetet med Veckobladet känns svårt. Men nödvändigt på grund av tillfällig övergång till annan verksamhet.

För visst har det varit fantastiskt att i några år, varannan vecka i snitt, ha fått vara med om att framställa en oberoende politisk lokaltidning. Det är inte utan att jag avundas de kamrater som nu ska träda in i redaktionen. Oberoende källor uppger att det fortfarande finns en eller annan plats i redaktionen ledig. Sök den! Du kommer inte att ångra dig.

Att göra VB är ett ovanligt fint exempel på allsidigt och icke-alienerat arbete. I mån av lust, tid, intresse etc ägnar man sig åt att författa artiklar, skriva notiser, intervjuar, sätta andras

texter, välja ut bilder, redigera – det mesta efter eget val. Då och då måste man avbryta arbetet för att delta i någon politisk diskussion föranledd av att någon medredaktör försökt smugla in alltför privata åsikter i redaktionell text. Har man bara fiskat på morgonen och jagat på eftermiddagen har man alla möjligheter att bli en hel människa.

Så här idylliskt har det emellertid inte alltid varit. Som veteran kan jag berätta hur det var när sista spalten trycktes fram på en skramlande komposerklockan halv fyra på morgonen och röddögda redaktörer tog ur de vaxade öronpropparna och stönade: "Det blev ett nummer den veckan också!" Den tiden är förbi. Numera brukas nyaste teknik. Tystgående ordbehandlare och laserskrivare gör att arbetet går lättare och snabbare. Sällan drar det ut över midnatt. Ofta kan vi packa ihop innan stadens krogar slutar skänka ut öl för kvällen. Så blir det i kväll. Det blir förmodligen en hård debatt om vilken krog som skänker ut det bästa ölet.

LS

Ny lundatidning

Det tillhör de lundensiska journalisttraditionerna att sitta på krogen (i regel Storkällaren) och pokulera om den nya goda lokaltidning stan behöver. Vi vet, ty vi har gjort så själva. Men nu säges att det ska bli allvar. Det ska komma en ny frisk, fräsch och oberoende lundatidning, med start till Kulturmaten.

Ingen kan vara gladare än vi. Äntligen får vi den kollega att gnabbs med som vi så länge drömt om. För malmötidningarna är vi ju inte ens ett loppebett. Lite klen utgivning hos den nya tidningen, bara en gång i månaden, men det kan väl bli bättre. Utgivarna är några journalister som tjänat sina sporrar på Arbetets lokalredaktion under senare delen av 70-talet. Många skulle kanske hejda sin entusiasm inför den upplysningen, men så icke vi minnesgoda läsare av Arbetet. Det måste nämligen innebära att dessa journalister sitter på oförbrukade mängder av fräschör, frifrisighet, oberoende och stilistisk elegans, dygder som vi alltid förgäves letade efter på den tiden. Inte kunde vi väl ana att de kluriga skribenterna sparade dem för framtida bruk. Vi hoppas få möta dem i full frihet och önskar det nya pressröret lycka till.

VECKOBLADET. Utges av Vpk Lund, Bredgatan 28, 222 21 LUND. T 046/13 82 13. Postgiro 1 74 59-9. Pren 100 kr per år. Ansv. utgivare: Monica Bondeson. Sättn. o lay-out: VB-red. på Tidskriftsverkstan (Wallin & Dalholm) Fabriksg. 5. T.11 51 59 onsd. e. kl 18. Manus lämnas senast onsd. kl 17 på Bredg. 28. Eftertryck av text tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsmannens egendom. Red. förbehåller sig rätten att korta insänt material. Tryck: ABFacktryck, Lund.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet.

NY ADRESS.....

Lunds översiktsplan:

Både Hardebergastad och Stångbystad?

Översiktsplanen för Lund borde vid det här laget ligga på fullmäktiges bord för att antagas före halvårsskiftet. Plan- och bygglagen kräver nämligen det. Men Lunds översiktsplan är kraftigt försenad. Det lär dröja till nästa år tills planen är antagen och kan ligga till grund för Lunds utbyggnad.

Felet är många: oeniga kommunpolitiker, nya stadsbyggnadsdirektörsidéer och länsstyrelsens vägran att hittills yttra sig på det halvår som gått. Till detta kan läggas att vissa partier (läs vänsterpartiet) också har ändrat sig fram och tillbaka i frågan om att bygga den omdiskuterade Hardebergastaden. Därom har det ju tidvis varit en livlig debatt i detta blad.

Inför hotet att den knappa majoritet som stödde Hardebergastaden skulle falla tycks de paertier som vill visa dådkraft nu söka stöd hos varandra. Vänsterpartiet som svänger hit och dit är inget säkert kort, utan det gäller nu att söka sig till gamla pålitliga bundsförvanter. Så tycks socialdemokraterna mena när de nu söker stöd hos moderater och folktoparter till att förverkliga Hardebergastaden.

Många intensiva diskussioner fördes, som VB tidigare berättat,

på järn- och spårvägsresan genom Tyskland och Frankrike i maj. Inte om det man där såg, utan just om Lunds utbyggnad. Resultatet får vi se när byggnadsnämnden sammanträder i nästa vecka och ger direktiv för det fortsatta arbetet med översiktsplanen.

Av allt att döma blir det *både* en Stångbystad och en Hardebergastad, fast inte så stora. Tanken på en successiv utväxt av Lund norrut är övergiven, och istället blir befintliga stationslägen kärnor för tillväxt av dessa tätorter. Stångby station är en sådan kärna, eventuellt också Vallkärra station på Kävlingebanan. Den ska ju få dubbelspår när gång på tjugohundratalet och ökad kapacitet för pågatåg. Även en utbyggnad vid Björnstorpar har en majoritet bakom sig.

Alla partier är fortfarande ense om att en spårväg bör byggas österut, och en tätort utanför Hardeberga anses vara nödvändig för att ge spårvägen resandunderlag. Miljöpartiet och vänsterpartiet säger nej till denna tätort, men tycks nu vara i minoritet. helt klart är det dock inte förrän efter byggnadsnämndens sammanträde den 13 juni.

Kortlång bibliotekshistorik

En lång historia kan skrivas kort men ändå väl. Det visar Ingrid André i sin som hon själv säger "summariska historik" över Lunds stadsbibliotek **Från Krafts torg till S:t Peter. Nedslag i Lunds stadsbiblioteks historia.** Den sträcker sig från öppnandet 1864 och in i gårdagens 1980-tal. Slående är att så många av bibliotekets problem synes så tidlösa: låga medieanslag, trånga lokaler och dåligt avlönad personal. Frågor lika aktuella i dag som för femtio eller hundra år sedan.

Tanken på ett nytt stadsbibliotek väcktes redan 1937. Det tog 33 år, till 1970, innan det nuvarande vid Petriplatsen kunde tas i bruk. Vi får verkligen hoppas att historien inte

upprepar sig. Den sittande biblioteksnämnden har just börjat diskutera trångboddheten.

Skriften väcker nyfikenhet. Främst i frågor som har med social- och kulturhistoria att göra. Vilka var de människor som använde biblioteket för femtio eller hundra år sedan? Vad har det betytt ur folkbildningssynpunkt, för arbetar- och nykterhetsrörelse? Vad har närheten till universitetet och den speciella befolkningssammansättningen spelat för roll för hur biblioteket ser ut i dag? Vi ser fram mot fortsättning och fördjupning.

Skriften kostar 10 kr och kan köpas på stadsbiblioteket.

Jan Nilsson

Breddning

Vi vann, i långa stycken, vi som ville ha ett bredare parti. Men hur ska vänsterpartiet breddas?

Egentligen är det fel att man spontant tänker sej breddningen som ett samgående med befintliga partier och organisationer. Det intressanta är de enskilda personer som kan tänkas komma med och där enligt alla erfarenheter de flesta inte har något partiengagemang innan. Nog var det en enorm breddning som skedde med alla f d studentaktivister och andra, mestadels unga människor ur den nya vänstervägen som i början på sjuttitalet anslöt sej till dåvarande vpk. Plötsligt blev det ett mycket bredare kunskaps-, erfarenhets- och åsiktspektrum i partiet och detta fick snabbt uttryck i dess praktiska politik. Jag behöver bara nämna den radikala förnyelsen av kvinnopolitiken.

Men vi får inte glömma den viktiga skillnaden. För sådär tjuo år sen fanns alltså flera vitala och radikala "sociala rörelser" vilkas medlemmar sökte sej partier att driva teoretisk och praktisk politik i. Det finns det som bekant inte nu. Därför kommer man inte ifrån att söka svaret på breddningsfrågan hos de redan organiserade.

Det har redan hunnit konstateras i diskussionen att det finns ett intresse för samarbete som kanske kan leda till sammanslagning hos överlevande smågrupper från vänsteruppsvinget som Socialistiska partiet och Apk (däremot inte hos r-arna). Och visst, Trotskij (SPs ursprungliga inspiratör) är inte längre någon ful gubbe och apk-arnas världsbild har skakats ännu hårdare än vänsterpartisternas. Men dels handlar det om numerärt mycket begränsade grupper, dels innebär ett tillskott därifrån ingen intressant breddning.

Arbetslistan då? Som med mycket knapp majoritet på sitt konstituerande möte avsåg ett förslag om att redan nu säga nej till samarbete med vänsterpartiet? Bortsett från det tror jag inte att det finns mycket kvar av dem om ett år, höga opinionsiffror till trots. Där finns helt enkelt inte tillräckligt av organisation och organisatörer.

Och vad finns då kvar? Ja, tanken kan åtminstone tänkas att bredda sej till socialdemokratiska arbetarpartiet. En del av motiven till 1917 års utbrytning har ju eliminerats. Fast nya motiv har tillkommit, och så skulle det förstås innebära att vänsterpartiet kapitulerade för storebror utan att hans politik med säkerhet skulle förändras så mycket av det.

Dessutom behövs det någon form av ytterparti till vänster, om jag rätt får tolka vad Örjan Wikander skrev i ett alltför lite uppmärksammat

inlägg i VBs kongressdebatt. Men i motsats till honom tror jag att ett sådant parti (under vissa konjunkture) med bibehållen radikalism kan växa till 15-20 procent av väljarna, och därmed vinna ett betydande inflytande åtminstone lokalpolitiskt. Det är dit vi bör syfta.

Och för att komma dit tycker jag att vänsterpartiet bör satsa på en breddning till miljöpartiet. Målet bör vara ett enda parti, gärna med namnet "de gröna". Jag tycker det senaste decenniets utveckling visar att den som tar ekologismen på allvar hamnar i radikala eller rentav revolutionära ståndpunkter, även i sociala frågor. Birger Schlaug är ett gott exempel men det finns fler, även lokalt i Lund.

Men den våldsamma spännvidden i mp-medlemmarnas åsikter? Tro en erfaren vänsterpartist: den är lika stor hos oss.

Däremot finns det t v mycket få personer både i miljö- och vänsterpartiet som kan tänka sej en samgång. Men när gång ska man börja. Först behövs det förtroendeskapande åtgärder. VB återkommer med konkreta förslag efter sommaren.

Gunnar Sandin

Möte för att förbereda fullmäktige kl 19.

HANNAS FLÄKT. Lø 9.6 Gamla paviljongen i stadsparken, rep kl 14, spel 15. Ta med notställ! Se vidare utskick. Sedan sommarlov.

RODA KAPELLET. Lø 9.6 samling vid Gamla paviljongen i stadsparken kl 14.45 (då låtordning meddelas). Spel kl 15, därefter rast (medtag picknickorg), kl 17 spel (ur samma repertoar) för Korpen. Sedan ev fortsatt picknick. Därefter sommarlov.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Lars Borgström, Gunnar Sandin och Lars Svensson.

Kontaktdator för nästa nummer (som utkommer i mitten av augusti) Gunnar Sandin, tel 135899.